

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem, sídlem Lecnínová 3033/7, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. května 2021 č. j. KUJCK 55191/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. února 2022 č. j. 51 A 41/2021 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Jindřichově Hradci (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. února 2021 č. j. DOP 11173/21/Ja, jímž městský úřad zamítl námitky žalobce proti provedení záznamů bodů v registru řidičů jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče provedený ke dni 7. ledna 2021.

[2] Proti rozhodnutí krajského úřadu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem označeným v návěti jako nedůvodnou zamítl. Podle krajského soudu se správní orgány v souladu s judikaturou správních soudů řádným a dostatečným způsobem zabývaly způsobilostí jednotlivých příkazových bloků, jež sloužily jako podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Správní orgány zvláště podrobně vyhodnotily předmětné příkazové bloky, zhodnotily správnost počtu zaznamenaných bodů a ověřily, že byly bloky řádně, úplně a srozumitelně vyplněny. Ke konkrétně zpochybněným příkazovým blokům č. E 2203577 a B 0883036 krajský soud konstatoval, že požadavky žalobce na jejich obsahovou stránku přesahují požadavky vymezené judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. září 2012 č. j. 7 As 94/2012 - 20). Podle krajského soudu jsou rozporované přestupky dostatečně konkrétně vymezeny a vyhovují požadavkům na individualizaci přestupkového

jednání, přičemž je zřejmé komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla konkrétní pokuta v pokutovém bloku či příkazovém bloku na místě uložena.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není přípustná.

[5] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je kasační stížnost *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

[6] Jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, má práve na toto rozhodnutí reagovat a vést s ním právně kvalifikovanou polemiku. Proto také zákonodárce požaduje, aby byl stěžovatel buď právně zastoupen, nebo měl právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Pouhé doslovné opakování žalobních námitek tudíž nepostačuje k tomu, aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání. Odmítnutí kasační stížnosti, jež je pouhou reprodukcí žaloby, je nutným důsledkem plně odpovídajícím zákonné úpravě institutu kasační stížnosti, jejímu účelu i dosavadní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

[7] Jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. června 2020 č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. Dále Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že „v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. (...) smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější.“ Obdobně postupoval Nejvyšší správní soud např. v usneseních ze dne 24. března 2021 č. j. 1 Afs 273/2019 - 50 nebo ze dne 5. listopadu 2020 č. j. 7 Ads 242/2020 - 15 a 7 Ads 243/2020 - 14. V posledních dvou uvedených věcech dokonce stěžovatelku zastupoval stejný právní zástupce jako ten, který zastupuje nynějšího stěžovatele, takže již v minulosti byl s touto judikaturou a v ní uvedených požadavcích na kasační stížnost obeznámen. V obou usneseních sedmý senát rovněž poukázal na *extrémní* shodu textu kasační stížnosti se žalobou s tím, že pouhé „kosmetické úpravy“ z takového podání přípustnou kasační stížnost neučiní.

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že pouhá citace zákonného ustanovení není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a že stěžovatel je povinen namítané důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu v kasační stížnosti uvést explicitně, čímž vymezí rozsah přezkumu. Konkrétní kasační námitky přitom nelze

pokračování

nahradit zopakováním námitek z odvolání či žaloby, neboť ty směřovaly proti jiným rozhodnutím, než které přezkoumává Nejvyšší správní soud (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2004 č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, ze dne 22. ledna 2007 č. j. 8 Afs 55/2005 - 74 a ze dne 26. října 2007 č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[9] V nyní projednávané věci stěžovatel (resp. jeho právní zástupce) doslovně přepsal argumentaci obsaženou již v žalobě, kterou doplnil pouze o to, že podává proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e), a o shrnutí své žaloby, jež slovo od slova okopíroval z rozsudku krajského soudu (konkrétně z jeho bodů 1 až 4). Zákonné důvody přitom stěžovatel nijak nerozvedl a ve výčtu uvedl též důvod dle písm. e), který však dopadá toliko na rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, a proto jej nelze vůbec uplatnit (totožně postupoval právní zástupce též v citovaných věcech sedmého senátu). Kasační stížnost tedy nijak nereaguje na právní posouzení provedené krajským soudem, který se ke všem žalobním bodům srozumitelně a komplexně vyjádřil, přičemž je z jeho rozsudku zřejmé, jaké důvody jej vedly k zamítnutí žaloby. Výše popsané závěry plynoucí ze zákona a judikatury jsou tudíž plně aplikovatelné i v tomto případě.

[10] Nad rámec uvedeného poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že v kasační stížnosti není ani řádně označený žalovaný správní orgán, neboť v její rubrice je jako žalovaný uveden Městský úřad Sokolov, ač je zjevné, že žaloba i stížnost stěžovatele směřují vůči rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje a v první instanci o věci rozhodoval Městský úřad v Jindřichově Hradci. S ohledem na § 105 odst. 1 s. ř. s. by proto Městský úřad Sokolov účastníkem řízení být ani nemohl.

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se kasační stížnost opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto ji odmítl pro nepřipustnost podle § 104 odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Kasační stížnost byla odmítnuta, žádný z účastníků tudíž nemá právo na náhradu nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu